

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **D. F.**, zast. JUDr. Pavlem Šímou, advokátem se sídlem nám. Republiky 38, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2011, č. j. DSH/6414/11, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 2. 2012, č. j. 17 A 57/2011 - 58, ve znění opravného usnesení ze dne 14. 3. 2012, č. j. 17 A 57/2011 - 84,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) ze dne 9. 2. 2012, č. j. 17 A 57/2011 - 58, ve znění opravného usnesení ze dne 14. 3. 2012, č. j. 17 A 57/2011 - 84. Tímto rozsudkem byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2011, č. j. DSH/6414/11, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků, ze dne 19. 1. 2011, č. j. MMP/137017/10, jímž byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 27 000 Kč a uložen zákaz řízení motorových vozidel na dobu 13 měsíců.

Posledně zmíněným správním rozhodnutím byl stěžovatel shledán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 22 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o přestupcích“). Tohoto přestupku se stěžovatel dopustil dne 30. 6. 2010, když se na výzvu policisty odmítl podrobit lékařskému vyšetření s odběrem krve (podrobil se pouze odběru moči), čímž porušil § 5 odst. 1 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), který stanoví povinnost podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není dotyčný ovlivněn jinou návykovou látkou. Dále byl stěžovatel shledán vinným z přestupku dle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění účinném v rozhodné době, jelikož nepředložil zelenou kartu.

Krajský soud v kasační stížnosti napadeném rozsudku uvedl, že ze správního rozhodnutí bylo dostatečně patrné, jakým konkrétním jednáním byl přestupek spáchán. Tímto jednáním bylo odmítnutí splnění výzvy policisty k podrobení se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve.

Dále krajský soud nepřisvědčil stěžovateli v jeho argumentaci, že byl vyzván k vyšetření spojenému s odběrem moči *nebo* krve, čemuž stěžovatel dle svého názoru vyhověl odběrem moči, a to zvláště za situace, kdy byl poučen, že odběr moči může nahradit odběr krve. Krajský soud podrobně rozebral obsah jednotlivých úředních záznamů i svědeckých výpovědí a konstatoval, že stěžovatel byl policisty vyzván k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve a moči. Odběru krve se však nepodrobil a tím se odmítl podrobit vyšetření, k němuž byl vyzván. Soud posléze uzavřel, že správní orgány v řízení dospěly ke skutkovému závěru na základě nikoli obecných postupů, nýbrž na základě konkrétních skutečností uvedených svědky, stěžovatelem a patrných z listinných důkazů.

Krajský soud se neztotožnil ani se stěžovatelovou obranou, že odběr krve byl odmítnut z důvodu, že mohl být nebezpečný pro jeho zdraví. Pokud stěžovatel uvedl, že trpí při odběru krve ztrátou vědomí a mohl by se tak při případném pádu poranit, soud naznal, že odběr krve je prováděn ze strany odborného lékařského personálu. V případě, že by lékař dospěl k závěru o možných rizicích spojených s odběrem krve, na které stěžovatel poukázal, bylo možno volit odpovídající způsob odběru a polohu těla, které by možnému poranění zabránily. Správní žaloba tak byla shledána nedůvodnou a krajský soud ji svým rozsudkem zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti

Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že ve výroku správního rozhodnutí není specifikován obsah výzvy policisty k podrobení se vyšetření, což je rozhodné pro posouzení jednání stěžovatele jako přestupku. Ten totiž byl vyzván podrobit se alternativně odběru krve nebo moči. Navíc požadavek podrobit se jak odběru krve, tak moči nelze ze žádného právního předpisu vysledovat a stěžovatel alternativně formulované výzvě vyhověl tím, že se podrobil odběru moči.

pokračování

Dle názoru stěžovatele se správní orgány nezabývaly posouzením zavinění, ač jde o jeden z prvků skutkové podstaty přestupku. Správní orgány se měly zabývat tím, že stěžovatel nejednal zaviněně protiprávně, když byl vyzván alternativně k odběru krve nebo moči. Shodnou vadou pak dle kasační stížnosti trpí i rozsudek krajského soudu.

Stěžovatel se dále neztotožnil se závěrem krajského soudu, že z důkazů vyplynulo, že byl vyzván i k odběru krve. V úředním záznamu policie ze dne 30. 6. 2010 byla zaznamenána výzva k vyšetření spojenému s odběrem krve „nebo“ moči, což soud nepřipustně hodnotil jako písařské nedopatření. Ač bylo z úředního záznamu patrné, že se stěžovateli dělá při odběru krve špatně, k čemuž ve správním řízení předložil potvrzení vystavené lékařkou, soud takové vysvětlení odmítl s tím, že pro řízení nemá význam, a s poukazem na to, že by lékař, který by měl odběr provádět, zvážil, zda jej lze bezpečně realizovat. Takový postup ze strany krajského soudu považuje stěžovatel za projev svévole rozporný se zásadou volného hodnocení důkazů. Stěžovatel na závěr své kasační stížnosti navrhl napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný setrval na svém rozhodnutí. Ke kasačním námitkám odkázal na své vyjádření k žalobě ke krajskému soudu, kde se k argumentaci stěžovatele již podrobně vyjádřil. Dle názoru žalovaného není kasační stížnost důvodná, a proto ji navrhl zamítnout.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil s námitkou nedostatečného popisu skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku ve vztahu ke specifikaci obsahu výzvy k podrobení se vyšetření za účelem zjištění ovlivnění návykovou látkou.

Dle § 77 zákona o přestupcích „Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).“

Popis skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku hraje zásadní roli a zde se vymezuje jednání, za které byl přestupce shledán vinným, což má velký dosah např. při posuzování věci rozhodnuté (*rei iudicatae*). Popisem skutku je slovní vyjádření jednání či skutkových okolností, které lze subsumovat (podřadit) pod jednotlivé znaky přestupku uvedené v zákoně. Je třeba, aby popis skutku obsahoval v rámci možností přesný popis podstatných okolností, které jsou významné z hlediska právní kvalifikace jednání jako přestupku a které zároveň dovolují toto jednání nezaměnitelným způsobem identifikovat a odlišit od jiných jednání. Zároveň je však nutno zdůraznit, že i přes zásadní roli výroku rozhodnutí o přestupku nelze popis skutku hodnotit přehnaně formalisticky, ale je nutno zohlednit, zda ve svém komplexu výrok naplňuje kritéria dostatečné specifikace a určitosti.

Přestupek dle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích byl vymezen tak, že se jej dopustí ten, kdo *„se přes výzvu podle zvláštního právního předpisu odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví.“* Existence výzvy vydané k tomu oprávněným subjektem je jedním z předpokladů spáchání uvedeného přestupku. Z tohoto pohledu je vhodné ve výroku přestupku dle citovaného ustanovení zmínit, že byla učiněna výzva k vyšetření, která nebyla naplněna. To správní orgán v nynější věci naplnil, když v popisu skutku ve výroku uvedl: *„Následně se na výzvu policisty podrobil lékařskému vyšetření s odběrem moči, odběr krve však odmítl, ačkoli toto vyšetření nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví.“* Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje s krajským soudem, že z kontextu citované věty zakomponované do výroku správního rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že pokuta byla udělena za nepodrobení se výzvě k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve, k čemuž byl vedle odběru moči stěžovatel v rámci lékařského vyšetření vyzván. Výrok správního rozhodnutí obsahuje jak označení místa a času spáchání přestupku, tak dostatečně specifický popis skutku, který umožňuje jeho jednoznačnou identifikaci a právní kvalifikaci. Námitce poukazující na vadu výroku správního rozhodnutí tak nebylo možno přisvědčit.

Výzvy k podrobení se lékařskému vyšetření se týkala i další z kasačních námitek. Stěžovatel v jejím rámci na svou obranu tvrdil, že byl vyzván alternativně k odběru moči nebo krve, a tím, že se podrobil odběru moči, výzvě vyhověl a nebylo možno jej pokutovat na základě § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích. Nejvyšší správní soud konstatuje, že zmíněná námitka směřuje do hodnocení jednotlivých důkazů a podkladů rozhodnutí ze strany krajského soudu, který na jejich základě dospěl k závěru, že stěžovatel byl vyzván jak k odběru moči, tak k odběru krve. Takový závěr však nebylo na jejich základě dle stěžovatele možno učinit.

Při hodnocení toho, zda bylo správním orgánem s dostatečnou jistotou zjištěno, zda byl stěžovatel vyzván vedle odběru moči též k odběru krve, je nutno poukázat na širší okolnosti, které ze spisu vyplynuly. Stěžovatel byl při jízdě osobním automobilem dne 30. 6. 2010 zastaven a kontrolován policejní hlídkou. Při policejní kontrole dělal neustále tékavé pohyby a měl rozšířené a zarudlé zorničky, policistům tak vzniklo podezření na požití návykové nebo psychotropní látky. Při samotné kontrole byl za použití přístroje DrugTest 500 zjištěn pozitivní výsledek na THC. I na základě následného vyšetření moče, kterému se stěžovatel podrobil, byly naměřeny cannabinoidy o koncentraci větší než 135 µg/l. Stěžovatel při sepisu úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 30. 6. 2010 uvedl,

pokračování

že předchozí den (tj. 29. 6. 2010) ve 21.00 hod. vykouřil cigaretu marihuany, jejímž je občasným uživatelem.

Vzhledem k chování stěžovatele při policejní kontrole a výsledku kontroly za pomoci přístroje DrugTest 500 pojali policisté podezření, že stěžovatel mohl být ovlivněn jinou návykovou látkou. Z tohoto důvodu policisté vyzvali stěžovatele k lékařskému vyšetření, zda při řízení nebyl ovlivněn touto látkou. Skutečnost, že stěžovateli byla výzva k vyšetření adresována, není mezi stranami sporná. Sporný je obsah této výzvy, tj. zda výzva směřovala k odběru krve a moči, a to nikoli alternativně, jak tvrdí správní orgány, nebo zda byla výzva formulována alternativně k odběru krve nebo moči s možným nahrazením odběru krve odběrem moči, jak tvrdil stěžovatel.

Nejvyšší správní soud při hodnocení výzvy k lékařskému vyšetření vycházel ze správního spisu. V úředním záznamu o kontrole řidiče ze dne 30. 6. 2010, který byl sepsán ve 20.43 hod., je v kolonce týkající se údaje, zda se stěžovatel podrobil lékařskému vyšetření s odběrem biologického materiálu, uvedeno „ano“, je zde však poznamenáno, že odběr krve byl odmítnut. K důvodu odmítnutí odběru krve se stěžovatel nejprve vyjádřil v úředním záznamu o podání vysvětlení ze dne 30. 6. 2010, č. j. KRPP-50284-2/PR-2010-030506, sepsaném bezprostředně poté, co stěžovatel absolvoval vyšetření, kde odevzdal moč. V tomto záznamu, který stěžovatel vlastnoručně podepsal, je uvedeno: *„Na místě kontroly jsem se podrobil dechové zkoušce s negativním výsledkem. Poté jsem se podrobil na místě kontroly zkoušce ke zjištění jiných návykových látek s pozitivním výsledkem THC. Poté jsem se podrobil lékařskému vyšetření s odběrem moče. Odběr krve jsem odmítal, jelikož se mi dělá špatně při odběru krve. Já jsem dne 29. 6. 2010 vykouřil cigaretu marihuany. Množství nedokáži určit.“* Nejvyšší správní soud konstatuje, že jako jediný důvod odmítnutí odběru krve stěžovatel uvedl, že se mu dělá při odběru krve špatně. V tomto záznamu o podání vysvětlení, který byl se stěžovatelem sepsán v těsné návaznosti na události dne 30. 6. 2010 (záznam byl sepsán ještě téhož dne ve 23.20 hod.), stěžovatel žádným způsobem nepoukazoval na to, že by mu bylo ze strany policistů sděleno, že odběr krve může nahradit odběrem moči. Jediným důvodem, který stěžovatel uvedl, bylo, že se mu dělá při odběru krve špatně. Je přitom zjevné, že právě proběhlé události musel mít stěžovatel v živé paměti a vzhledem k tomu, že byl poučen o právních důsledcích odmítnutí odběru krve, jak sám následně potvrdil, musel si být při své výpovědi vědom důležitosti okolností vztahujících se k výzvě k odběru krve pro další postup správních orgánů. Lze proto očekávat, že za takové situace uvedl ve své výpovědi všechny skutečnosti týkající se výzvy k odběru krve svědčící v jeho prospěch. Zde uvedl pouze to, že odběr krve odmítl z důvodu, že se mu dělá špatně. Tato původní stěžovatelova výpověď se ohledně důvodů odmítnutí odběru krve shoduje se svědeckou výpovědí nadstrážmistra T., který před správním orgánem prvního stupně vypověděl, že stěžovatel jako důvod odmítnutí odběru krve uvedl nevolnost při odběru.

Až s odstupem času, dne 26. 10. 2010, tj. téměř po čtyřech měsících od předmětné policejní kontroly, stěžovatel ve své výpovědi ke stávajícímu tvrzení o tom, že se mu při odběru krve dělá špatně, dodal, že mu policista sdělil, že namísto odběru krve může podstoupit odběr moči, proto se stěžovatel dle svých slov podrobil odběru moči. Uvedené stěžovatel prohlásil ve své výpovědi poté, co v ní potvrdil, že byl vyzván k odběru krve a byl poučen o právních důsledcích odmítnutí poskytnutí vzorku krve. Stěžovatel tak své

zásadní tvrzení o alternativnosti výzvy (tj. že výzva směřovala k odběru moči *nebo* krve, přičemž odběr krve mohl být nahrazen odběrem moči), což mělo hrát roli při odmítnutí odběru krve, uvedl se značným časovým odstupem od dané události. Věrohodnost tohoto zásadního doplnění tvrzení o motivaci k odmítnutí odběru krve je tak značně zeslabena. Vůbec totiž není zřejmé, proč uvedenou skutečnost, která by měla velkou relevanci, stěžovatel neuvedl ve své výpovědi již dříve, když se vyjadřoval k důvodu, proč odmítl odběr krve. Původní výpověď stěžovatel poskytl jen několik hodin od události, o níž vypovídal, proto lze důvodně předpokládat, že si mohl zcela přesně vybavit důvod, proč se odběru krve nepodrobil. Nejvyšší správní soud na základě daného má za to, že důvodem, pro který stěžovatel nepodstoupil odběr krve, byla skutečnost, že se mu při odběru dělá špatně, nikoli skutečnost, že by výzva k odběru byla alternativní.

Stěžovatel ve své výpovědi jednoznačně potvrdil, že k odběru krve vyzván byl a byl poučen o právních důsledcích odmítnutí poskytnutí vzorku krve. Ve věci byli vyslechnuti i zasahující policisté. Z jejich výpovědi vyplynulo, že standardním postupem při podezření na návykovou látku je výzva k odběru moči i krve. Tento obecný postup rovněž ve své výpovědi potvrdil i lékař, který měl odběr činit. S tímto postupem byli oba policisté seznámeni. Rovněž lze poukázat na výpověď podpraporčíka V., který jednoznačně popřel možnost, že by v případě odmítnutí odběru krve byl nabízen odběr moči jako alternativa, která v takovém případě postačí. Byl to právě tento policista, který dle výpovědi nadstrážmistra T. vyzýval stěžovatele k lékařskému vyšetření a je nelogické, aby stěžovateli adresoval alternativní výzvu, jestliže si byl vědom toho, že v obdobných případech se vyzývá k odběru krve a moči, a to nikoli alternativně. Ostatně tím, že kategoricky sdělil, že při podezření na ovlivnění návykovou látkou je podezřelý vždy vyzván k odběru krve a moči, vyloučil možnost, že by se od takového postupu odchýlil.

V dané souvislosti se jeví jako zcela logická úvaha krajského soudu, že by v úředním záznamu ze dne 30. 6. 2010, který byl policisty vyplňován rukou, nemělo význam zdůraznit, že odběr krve byl odmítnut, pokud by byla výzva formulována tak, aby se jí dalo vyhovět i jen odběrem moči. Daný závěr také podporuje úvaha krajského soudu, že v případě, že by k vyhovění výzvy policistů postačoval odběr moči, bylo by nadbytečné ze strany stěžovatele uvádět, že odmítl odběr krve.

Na základě výše uvedeného zdejší soud nepřisvědčil stěžovateli v jeho argumentaci o alternativnosti výzvy k odběru krve nebo moči a ztotožnil se závěrem krajského soudu a správních orgánů.

Na tomto závěru nic nezměnilo ani to, že se stěžovatel dále dovolával úředního záznamu ze dne 30. 6. 2010, č. j. KRPP-50284-1/PŘ-2010-030506, sepsaného zasahujícími policisty, kde poukázal na to, že na jednom místě se zde pojednává o výzvě k odběru krve nebo moči. V daném záznamu se doslovně uvádí: *„Jmenovaný byl následně vyzván policistou dle ust. § 16 odst. 3 zák. č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami způsobenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami, aby se podrobil lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve nebo moči, zda není ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou. Ze strany naší hlídky byl jmenovaný poučen o právních důsledcích odmítnutí tohoto vyšetření. Po tomto se jmenovaný podrobil lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve a moči ve FN Bory. P. Fikerle odmítl odběr krve z důvodu, že se mu po odběru*

pokračování

krve dělá mdlo a špatně.“ Dále pak stěžovatel vyjádřil nesouhlas s hodnocením krajského soudu i žalovaného, dle kterého uvedení spojení „krve nebo moči“ je písarskou chybou. Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že citovaná část úředního záznamu nese známky jisté nepřesnosti. Je zřejmé, že tvrzení obsažené v citovaném textu, že se stěžovatel podrobil vyšetření s odběrem krve a moči, je nepřesné. Neproběhl totiž odběr krve a moči, ale pouze odběr moči, nikoli krve. O tom, že odběr krve neproběhl, svědčí i poslední věta z citovaného textu a dále pak ostatní obsah správního spisu. V úředním záznamu je tak uvedeno na jednom místě odběr krve *nebo* moči, na dalším místě odběr krve *a* moči, jde přitom vždy o stejný odběr. Z daného pohledu má zdejší soud za to, že nelze absolutizovat užití výrazu „krve nebo moči“ a uvedené lze připsat písarské chybě či nepozornosti.

Na tomto místě zdejší soud konstatuje, že stěžovatel v kasační stížnosti namítl též, že nevidí důvod, proč ovlivnění jinou návykovou látkou zjišťovat dvěma zkouškami (krve a moči), když by k tomu dle jeho mínění stačila zkouška jedna. S tím pak stěžovatel spojoval nadbytečnost nutnosti odběru krve a dodal, že ani z normy, na kterou odkazuje § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, nelze dovodit kumulativní výzvu na odběr krve a moči. Nejvyšší správní soud konstatuje, že tuto námitku stěžovatel před krajským soudem neuplatnil, ač tak učinit mohl. Neumožnil tak krajskému soudu její posouzení a z tohoto důvodu je zmíněná námitka uvedená až v kasační stížnosti dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná.

Nejvyšší správní soud neshledal pochybení krajského soudu ani ve způsobu, jakým se vypořádal s lékařským potvrzením založeným ve spise, dle kterého stěžovatel při odběru krve v roce 2007 omdlel. Stěžovatel v žalobě k městskému soudu poukázal jen obecně na možná zdravotní rizika, nicméně ve výpovědi ze dne 26. 10. 2010 stěžovatel tato rizika specifikoval, a to s ohledem na možný pád. Krajský soud uvedl, že pokud zdravotní rizika spojená s odběrem krve stěžovatel spatřoval v tom, že může omdlít a následným pádem si přivodit zranění, šlo o tomto informovat lékaře, který by pak zajistil odběr krve vleže, čímž by se eliminovala možnost zranění při pádu. Nejvyšší správní soud považuje zmíněnou úvahu krajského soudu za odůvodněnou, srozumitelnou a plně odpovídající na stěžovatelovu obavu ze zranění způsobeného pádem. Krajský soud zcela přesvědčivě uvedl, proč by odběr krve nepředstavoval stěžovatelem uváděné zdravotní riziko. V daném ohledu pak nelze nic vytknout ani úvaze krajského soudu, že v dané věci nemělo další význam lékařské potvrzení o tom, že stěžovatel v roce 2007 při odběru krve omdlel. Krajský soud nijak nezpochybnil obsah tohoto potvrzení, důvody, na kterých stálo jeho vypořádání, se opíraly o to, že ani pokud by stěžovatel při odběru krve omdlel, tak by v poloze vleže nemohl doznat zranění způsobeného pádem, s čímž spojoval zdravotní riziko. Zdejší soud navíc dodává, že k tomuto hodnocení nebylo třeba znaleckého posudku, jde totiž o úvahu, k níž nejsou potřeba zvláštní znalosti či schopnosti, jimiž soud nedisponuje.

Nejvyšší správní soud následně neshledal důvodnou ani námitku, že se správní orgány a potažmo krajský soud nezabývaly posouzením zavinění. V prvostupňovém rozhodnutí se totiž správní orgán touto otázkou zabýval na straně 6, když uvedl: *„Formu uvedeného jednání zhodnotil správní orgán jako úmysl nepřímý, neboť obviněný byl policisty řádně poučen o právních následcích odmítnutí úkonu, tudíž věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn. Pohnutka obviněného k odmítnutí odběru biologického materiálu nebyla hodnocena jako*

polehčující, neboť se jedná o pohnutí ryze subjektivní, jejímž cílem bylo znemožnit objektivní zjištění, zda se obviněný nacházel v době řízení motorového vozidla pod vlivem návykové látky.“ V rozhodnutí žalovaného a rozsudku krajského soudu se úvahy o zavinění neobjevily z toho důvodu, že se k této otázce nevztahovaly odvolací, resp. žalobní námitky, což za stavu, kdy se k otázce zavinění vyjádřil správní orgán prvního stupně, nelze považovat za jakékoli pochybení žalovaného či krajského soudu. V dané souvislosti stěžovatel uvedl, že nemohl jednat zaviněně, byl-li vyzván alternativně k odběru krve nebo moči, přičemž výzvě k odběru moči vyhověl. Vyvrácením stěžovatelovy argumentace o alternativnosti výzvy se správní orgány i krajský soud podrobně zabývaly, zdejší soud jejich závěry aproboval již výše a na tomto místě na své závěry jen odkazuje.

V. Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud neshledal žádnou z kasačních námitek důvodnou, kasační stížnost proto není důvodná a z tohoto důvodu byla dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítnuta. O věci přitom zdejší soud rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník řízení o kasační stížnosti, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady, které by pokračovaly jeho běžnou úřední činností.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu